

dagssamling skulde sluttes paa, at efterat Tinget Maaned efter Maaned har drøftet Regeringsforslag og andre Forslag, og der er opnaaet Enighed om en Række betydningsfulde Forslag, at et Flertal saa skulde slaa det hele i Stykker og sige: Nej, nu holder vi op, nu gaar vi ud til Vælgerne. Jeg kan forsikre de Herrer om, at Vælgerne skulde nok vide at vurdere en saadan Opførsel efter Fortjeneste.

I øvrigt maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Stauning, at naar han nu saa stærkt bebrejder det ærede Medlem Hr. P. Munch, at han ikke har rejst sit Krav om Folkeafstemning for tre-fire Maaneder siden, saa synes jeg, at det ærede Medlem Hr. Stauning skulde have rejst sit Krav om Valg, da han saa Regeringens Forslag, saa, hvor forfærdelige de var. At komme med Krav om Valg nu, da vi staar ved Afslutningen af denne Rigsdagssamlings Hovedarbejde, nemlig Vedtagelsen af disse Besparelsesforslag, som er en tvingende Nødvendighed for hele Nationen, det forekommer ogsaa mig at være en ejendommelig Fremgangsmaade, og jeg synes ikke, det ærede Medlem har noget som helst at lade det ærede Medlem Hr. P. Munch høre i saa Henseende.

Zahle: De Udtalelser, som den højtærede Statsminister fremsatte den 8. April, kunde ikke forekomme mig saa faretruende, at jeg behøvede at gøre nogen Bemærkning udover den, som det ærede Medlem, der var Ordfører den Dag for mit Parti, det ærede Medlem Hr. P. Munch, gjorde. Jeg skal minde om, at den højtærede Statsministers Udtalelser lød saadan — de findes paa Spalte 4471 —: „Og jeg har senere paa Foranledning af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagt her i Tinget, at selv om vort Standpunkt i al Almindelighed er kendt — og vi har ikke skiftet Standpunkt —, er Situationen ekstraordinær, og hvis man med gode Argumenter kan vise os, at det er forsvarligt i denne ekstraordinære Situation at bruge ekstraordinære midlertidige Midler, skal vort Partiprogram ikke hindre os deri, men vi forlanger ogsaa, at det virkelig kan bevises, og vi forlanger ogsaa, at andre Partier skal bøje sig for gode Argumenter. Jeg har sagt her, at under en saadan Situation skal vort Partiprogram ikke i denne Henseende være Religion for os, lige saa lidt som Toldloven af 1908 er et Evangelium for os. Men jeg har fremhævet, at skal noget saadant kunne gennemføres med vor Støtte, saa maa det ved en virkelig fordomsfri, objektiv Undersøgelse være paavist, at det

er forsvarligt og overkommeligt uden at være skadeligt til nogen Side.“ Navnlig denne sidste Sætning virkede i høj Grad beroligende paa mig.

Jeg havde Grund til at være rolig og staa fast i Troen paa, at dette Ministerium ikke indlod sig paa nogen toldprotektionistisk Foranstaltning, for, foruden hvad jeg har citeret, maa man dog ikke glemme, at der forelaa fra det Parti, som staar samlet om Ministeriet, en fuldkommen fast og aaben offentlig Udtalelse, som blev fremsat af Partiet Venstres Formand den 11. Januar i Aar, og som findes paa Spalte 1680.

Heri siger Venstres Formand: „Under disse Omstændigheder anser vi det indenfor Venstre“ — altsaa Venstre og Regeringen egentlig — „for uegnede Midler at ville gaa til en Tilskudspolitik eller til en Politik i Retning af øget Toldbeskyttelse, fordi en Politik i den Retning betyder, at de nuværende alt for høje Produktionsomkostninger holdes oppe eller endog øges paa et Tidspunkt, hvor det netop gælder om at komme nedad med Produktionsomkostningerne. Derfor kan vi ikke yde vor Tilslutning til en saadan Politik.“

Paa Grundlag af en saa bestemt Udtalelse af Formanden for Venstrepartiet kunde ikke de Udtalelser, som den højtærede Statsminister den Gang fremsatte, rokke min Tro paa, at Venstre ikke forlod Frihandelsvejen. Og Venstre har jo heller ikke gjort det. (*Christmas Møller:* Det ærede Medlem Hr. P. Munch troede paa det!). Nej, han troede ikke.

Pürschel: Den højtærede Statsminister sagde, at ogsaa denne Samling maatte have Ende. Jeg gaar dog ud fra, at den ikke faar Ende, forinden de Lovforslag, som er fremsat fra konservativ Side, er ført frem til Afgørelse her i Tinget.

Det ærede Medlem Hr. Zahle søger nu at faa Talen til at dreje sig om noget andet. Men der er ingen, der har spurgt, om det ærede Medlem havde Grund til at være urolig for, om Partiet Venstre stod fast paa Frihandelen eller ikke. Det, som Sagen drejer sig om, er dette, at det ærede Medlem sad paa sin Plads og hørte Landets Statsminister afgive en Erklæring, om hvilken det ærede Medlem mente, at den var tvetydig, og han hørte, at den blev forstaaet paa en Maade af et Parti, og han hørte, at den blev forstaaet paa samme Maade af hans eget Parti, og dog tav han. Hvilken Vurdering af de Krav, man bør stille til en Statsminister — baade „man“